
Húsvét nyolcada

Szerda

ApCsel 3,1-10 ■ Lk 24,13-35

„Aranyom, ezüstöm nincs. De amim van, azt neked adom.”

Sokszor az akadályoz meg bennünket a jócselekedetekben, hogy azt hisszük, nekünk nincs semmink, amivel segíteni tudnánk. Miért gondolod, hogy azt kell adnod, amid nincs? Miért nem adod azt, amid van?

Van szemed, hogy észrevedd, ki az, aki segítségre, vigasztalásra szorul. Van kezed, hogy fölemeld, hogy elvedd tőle a terhet, amely alatt görnyed. Van időd, hogy meghallgasd panaszát, hogy gyógyírt adj szíve sebeire. Van szíved, hogy szeresd.

Ne panaszkodj, hogy a szentmisén szórakozottság, unalom vesz erőt rajtad, az ünnepek üresek és csalódást okoznak, ha úgy lépsz be a templom ékes kapuján, hogy észre sem veszed azokat, akik a te segítségedre várnak.

Szeretnél olyan „élményben” részesülni, mint az emmauszi tanítványok, akiknek szíve lángolt az örömtől, míg Jézus beszélt hozzájuk? Vágyakozol te is arra, hogy felismerd őt a kenyértörésben, a szentmisében? Gyakorolj irgalmasságot! Ismerd fel őt még az úton, mindazok képében, akikkel jót tehetsz.

A szentmise nem a csengetéssel és az introitus éneklésével kezdődik. Hosszú-hosszú út előzi meg, amelyen járva újra meg újra szembetaláljuk magunkat testi-lelki nyomorúságban szenvedő embertársainkkal. Ha nem tekintünk rájuk, ha elmegyünk mellettük, mint a pap és a levita az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédben, hogyan léphetnénk az irgalmas Isten jelenlétének terébe? Hiába lépjük át a templom kapuját, ugyanabban a világban maradunk, ahol addig is voltunk: önzésünk sivár és terméketlen pusztaságában.

Gyakorolj irgalmasságot a názáreti Jézus nevében, nem teátrális gesztusokkal, hanem a figyelmesség és részvét mindennapi cselekedeteivel. Legyen tekinteted olyan, mint az övé és az apostoloké: biztató, vigasztaló, megerősítő. Ne leereszkedve, áldozatod nagyságát érzékeltetve tégy jót másokkal, hanem engedd, hogy szentáldozásaid következményeként maga az Úr Jézus Krisztus tegyen általad jót.

Hiszen Péter és János sem a saját dicsőségüket keresték a csodával, hanem annak dicsőségét, akinek nevében irgalmasságot gyakoroltak. Nem elismerésre, hála vártak, hanem Isten hatalmáról akartak bizonytságot tenni. Nem szenzációt akartak kelteni, hanem hitet ébreszteni.